

Čís. 13127.

Zákon ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n., o základních ustanoveních soudního řízení nesporného.

Nelze spatřovati zmatek podle § 41 odst. (2) g) zák. v tom, že soudou postačilo písemné vyjádření poručníka o prvé podání nemanželského otce, třebaže nemanželský otec učinil za řízení dvě podání.

Neúplnost řízení jest nezákonností (§ 46 (2) zák.), nevyšetřil-li si soud všechny okolnosti a poměry důležité pro rozhodnutí.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1933, R I 1248/33.)

Soud první stolice vyhověl návrhu nemanželského otce a snížil výživné jím placené. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu poručníka a matky dítěte a uvedl v otázkách, o něž tu jde, v

d ů v o d e c h :

Zmatečnost podle § 41 odst. (2) g) zákona spatřují poručník a nemanželská matka v tom, že nebyli vyrozuměni a slyšeni o podání nemanželského otce ze dne 4. května 1933, ač prý podle zákona měli býti slyšeni o každém jeho návrhu. Tato zmatečnost prý nebyla napravena poukazem rekursního soudu k tomu, že stěžovatelé byli vyrozuměni o podání nemanželského otce ze dne 7. prosince 1932 a že se o něm písemně vyjádřili. Výtka zmatečnosti není oprávněna. Podle § 41 odst. (2) g) zákona čís. 100/1931 sb. z. a n. jest důvodem zmatečnosti, byla-li porušena zásada o nutnosti slyšení účastníky před rozhodnutím. Tato zásada jest vyslovena a provedena v § 18 odst. (2) téhož zákona, kde jest nařízeno, že všem účastníkům jest dáti příležitost, aby se o věci vyjádřili a to zpravidla ústně; je-li však věc jednoduchá nebo, byl-li by náklad spojený s dostavením se k soudu nepoměrný, může soud oznámiti účastníku písemně stav věci a vyzvat ho, by se do určité lhůty vyjádřil buď do protokolu nebo písemně. Vyjádření písemné si vyžádá soud po svědomité úvaze zpravidla od účastníků, o nichž ví, že jim přesné písemné vyjádření nečiní obtíží, nebo že jsou zastoupeni právním zástupcem. Z doslovu § 18 odst. (2) plyne, že účastníkům musí býti poskytnuta příležitost, by se vyjádřili o věci a že jim má býti oznámen stav věci. Jestliže v souzeném případě nemanželský otec zaslal soudu první stolice za řízení dvě podání, týkající se snížení výživného, a jestliže soudou postačilo písemné vyjádření, jež podal poručník — zároveň jako právní zástupce nemanželské matky — o prvním podání nemanželského otce, k objasnění stanoviska těchto účastníků, nelze spatřovati zmatečnost podle § 41 odst. (2) g) v tom, že tito účastníci nebyli slyšeni ještě jednou o dalším písemném podání nemanželského otce. Naprostý nedostatek slyšení účastníků způsobuje ovšem zmatečnost, ale zákon nikde pod zmatečností nenařizuje, že by i o všech dalších, téže věci se týkajících podáních musili býti všichni účastníci

bezvýhradně znovu slyšení. Poručník a zároveň zmocněnec nemanželské matky jest advokátem, jeho písemné vyjádření bylo přesné a věc vyčerpávající, takže se s ním první soud mohl spokojiti.

Pokud stěžovatelé vytýkají, že opatření zprávy pensijního ústavu nepostačí ke zjištění platu nemanželského otce u firmy E. a že šetření o poměrech nemanželského otce, zejména o jeho příjmech z domu a ze dvou obchodních podniků mělo být provedeno podrobněji, než se stalo, není tím vytýkána zmatečnost, nýbrž jen neúplnost řízení, která by mohla být důvodem nezákonnosti, kdyby si byl soud nevyšetřil všechny okolnosti a poměry důležité pro rozhodnutí (§ 23 cit. zák.). V tomto případě však vyšetřené okolnosti postačily k rozhodnutí, takže tu není ani v tom směru důvodu pro podání mimořádného dovolacího rekursu podle § 46 odst. (2) zákona.

Čís. 13128.

Poukaz, aby poukázaný plnil třetí osobě, může poukazatel udělit osobně nebo prostřednictvím osoby třetí, zejména zmocněnce. Není zákonné překážky, by poukazatel nezmocnil příjemce poukazu k udělení poukazu poukázanému.

Policejním úředním zákazem poukázané bance, by prozatím nevyplácela peněžní vklady poukazatele, nebylo poukázané bance znemožněno právně účinné prohlášení, že poukaz poukazatele přijímá.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1933, Rv I 706/32.)

Žalobce konal právnické práce pro firmu L., jež napotom upadla do konkursu. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na správci konkursní podstaty firmy L., by bylo zjištěno, že žalobci přísluší oddělné právo ke 20.000 Kč z 58.000 Kč složených k soudu a by žalovaný byl uznán povinným svoliti k vydání 20.000 Kč žalobci. V žalobě uvedl žalobce mimo jiné, že Arnošt L. dal žalobci poukaz, by si vybral ke krytí a zajištění svých palmárních pohledávek 20.000 Kč ze vkladu u bankovního domu M. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Údaj žalobcův v žalobě: »konečně dal mi Arnošt L. poukaz, abych si vybral ze vkladu 20.000 Kč« — neznamená poukaz na bankovní dům M., nýbrž jen zmocnění žalobce Arnoštem L-em, aby vyzvedl 20.000 Kč u bankovního domu M. Soud první stolice má tudíž právem za to, že nejde o poukaz ve smyslu § 1400 obč. zák., nýbrž jen o zmocnění, jímž však nelze nabýti oddělných práv ani práv na přednostní uspokojení podle § 258 ex. i.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvnímu soudu, by ve věci dále jednal a znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Žalobce tvrdí, že byl majitelem bankovního vkladu Arnoštem L-em poukázán, pokud se týče zmocnění, aby z dotyčného vkladu uloženého v bankovním domě M. vybral částku 20.000 Kč, ke krytí a zajištění